

Bondekonens ko.

Det var tidlig morgen, Anna sad på terrassen og kiggede ud over markerne. Den tunge morgendis hang lavt hen over engen, hvor koen Hedda og de to andre endnu lå og slumrede. De var kun en lille flok som nærmest blev væk i dis og tåge. Men solen begyndte så småt at sende sine varmende stråler ned til folk og fæ. En enlig hare var også at skimte ude i det fjerne. At måtte opleve naturen i dette vidunderlige lys var nærmest guld værd.

Katten, som havde været på musesjov i det våde græs, varmede nu sine kolde poter på Annas skuldre og strøg halen hen over hendes kind. Der var ikke noget at tage fejl af, nu syntes den der burde serveres morgenmad til folk og fæ. Med langsomme bevægelser rejste Anna og katten sig, gik ind i huset hvor der blev smurt en stor rundenom rugbrød med en tyk skive ost på, og med et lige så stort glas mælk vendte de to tilbage til den endnu varme gyngestol på terrassen. Her slog de sig ned. Katten lå faretruende tæt ved gyngestolen, for den vidste at den en gang imellem måtte minde Anna om en lille bid ostemad ved at stryge sin pote op ad hendes bukseben. Snart havde de to fået deres morgenmad, og nu måtte de tænke på resten af deres venner. Det var ellers lige så godt der i solen på terrassen, man kunne egentlig godt have taget en lille "morfar" mens fuglene kvidrede på livet løs, men det måtte vente. Nu skulle køerne have lidt godt til ganen. Anna og katten gik i trop over til laden, hvor der blev blandet malet korn og kraftfoder i lige dele i en stor sort murerspand, så spadserede de to igennem det våde græs og kom ned til hegnet hvor engen begyndte.

Annas gummistøvler var ikke hvad de havde været. Igennem et lille hul kunne hun mærke at den venstre sok blev våd og den følte kold. Katten syntes også at græsset var lidt koldt, så den nærmest hoppede hen over græsset, men med skulden, det ville da være kattens hvis man gik glip af noget.

Nede ved hegnet løftede Anna spanden og råbte på Hedda. De tre køer af kødkvægsracen havde rejst sig, og mens de stod og strakte sig i morgensolen, gav de hinanden et lille godmorgen slik på trykken eller halsen. Men da de hørte at der blev kaldt på dem, satte de i vildt galop, med halen i vejret, op mod hegnet, hvor Anna og katten ventede. Det var lige før man kunne mærke jorden ryste sådan løb de om kap. Katten foretrak at begive sig i sikkerhed bag ved Anna.

Hedda var den hurtigste af de tre køer, der nåede op til hegnet og hun fik da også et kærligt klap på hovedet og blev kløet bag ørerne. Når hun kunne komme til det prøvede hun at kvittere med at slikke Annas hånd eller jakke med sin meget ru tunge. Katten brød sig ikke om den slags. De to andre nåede også op til hegnet, og så kunne køerne få serveret lidt morgenguf fra spanden.

Hedda var og blev førerkoen og også yndlingskoen, så hun holdt strikt på at måtte komme til først. De var alle tre tonstunge og tromle tykke, men de skulle nu også inden længe hver føde en kalv, som de gjorde hvert år. Før i tiden havde Anna haft sortbrogede malkekøer, og endnu længere tilbage havde de i hendes hjem sågar holdt grise. Den tid var fortid nu, og godt det samme for det.

Køerne delte spandens indhold med stor iver. Senere på dagen ville de få lidt hø at gumle på. Græsset på deres lille markstykke var ikke så kraftig endnu, men køerne havde godt af at komme ud om dagen og få lidt motion, så de var i god form når de skulle til at føde deres kalve.

Da det nu var sådan et dejligt vejr kravlede Anna under hegnet ind til køerne og så ville hun lige gå en tur marken rundt for at tilse hegnet. Det gad Katten ikke, så den trissede tilbage og kunne nu majestætisk brede sig ud over hele gyngestolen og tage sig en lille "morfar".

Bondekonens ko.

Anna satte sig i spidsen for den lille gruppe tæt fulgt af Hedda og de to andre. Når hun standsede for at tjekke en af hegnspælene, var hun flere gange ved at blive løbet over ende af køerne. De var ikke så kvikke at de altid fik med når førstekvinden holdt inde. Det skete da også at et af de tunge kreaturer kom til at sætte sin tunge hov på Annas tynde gummistøvle. Det var mærkværdig vis ofte den venstre storetå, det gik ud over. Den havde sikkert været brækket op til flere gange. Den var i al fald ikke så bevægelig som den højre og så havde der i årenes løb dannet sig en knyste så stor og øm som et ondt år. Ja Anna var blevet trådt på igen, og det gjorde pokkers ondt, og mens hun jamrede sig blev køerne helt skræmte og flygtede med halen i vejret ned over engen. Anna fik set såvel hegn som hegnspæle efter i sømmene alt imens hun haltende gik marken hele vejen rundt.

Derefter humpede hun tilbage til terrassen og gjorde krav på sin plads i gyngestolen. Det behagede ikke katten. Men alt var godt igen da den fik lov til at ligge på Annas skød. Her tog de to sig en rigtig lang "morfar", ledsaget af højlydt snorken og snurren. Idyllen var hel igen, da også de drøvtyggende køer havde lagt sig i en lille gruppe midt på engen. Inden Anna faldt i søvn nåede hun at tænke, at det måske var en god ide at ønske sig en tid hos en fodterapeut. Det kunne familien da give hende i fødselsdags- eller som julegave. Godt hendes piger på marken ikke havde nævneværdige problemer med gigt og klovsbesvær sådan som hun havde det, for det var uden tvivl en blandet fornøjelse.